

En hälsning från oss på

ABRIGO

**Rainha
Sílvia**

Kära Vänner och Medarbetare!

Nu är det över! Det här med Fotbolls-VM i Brasilien menar jag, förstås. Självt smet jag feigt och förnöjt ifrån och bytte fotbollsfest mot strålande semesterveckor i Sverige, med nästan tropisk värme. Och under tiden gick Brasilien mot en sällsam blandning av succé och fiasko. Det förödande nederlaget mot Tyskland kommer att diskuteras länge, och att det skedde på hemmaplan gör förlusten än bittrare. Det kan bara jämföras med katastrofen mot Uruguay på Maracanástadion i Rio 1950, en förlust som blivit till en kollektiv förödmjukelse för generationer.

En av dagstidningarna försökte sig på en positiv beskrivning: "De senaste 15 åren har vi spelat fyra matcher mot Tyskland, och vunnit tre. 1999 vann vi med 4 mål mot 0, 2002 slutade det med 2 mot 0 och 2004

Över 80 av våra givare har nu upptäckt autogiro, gör det du också! Använd gärna bifogad blankett.

spelade vi oavgjort, 1 mot 1. Det betyder att vi gick in i VM med ett övertag mot Tyskland med 7 mål mot 1, och förlorade med 1 mål mot 7. Nu är vi kvitt, och så är det inte mer med det." Tröst för ett tigerhjärta! För nog svider det i nationalkänslan när man förödmjukas så grundligt i vad som måste betecknas

som Brasiliens största, kanske till och med enda, enande nationella faktor. Men trots allt blev Världsmästerskapet en succé för Brasilien som värdnation. Som så många gånger förr lyckades man i sista stund vända den katastrofala ordningen till en, åtminstone efter brasilianska mått, organisatorisk framgång.

Men nu är festen över och det går inte längre att blunda för de svårigheter som hotar. Efter ett årtionde av sagolik ekonomisk tillväxt och ett sanslöst slöseri står Brasilien åter inför en hotande ekonomisk kris. Visst har det skvättats bidrag över de fattigaste befolkningsgrupperna, hundratusentals familjer har tagit sig över hungergränsen, men samtidigt har den sociala och ekonomiska ojämlikheten ökat, de redan rika är rikare än någonsin förr.

1941 befann sig den österrikiske författaren Stefan Zweig i exil i Brasilien från det Europa vars framtid han inte längre trodde på. Här skrev han boken "Brasilien – Framtidslandet". När jag drygt 70 år senare läser den slår det mig att Brasilien fortsätter som ett framtidsland; den ljusnande framtid man anar glider alltid undan i en röra av korruption, felinvesteringar och slöseri. Varje ekonomisk framgång under snart tre hundra år har slutat i tillbakagång, i ekonomisk och politisk katastrof.

I oktober går brasilianerna till val. Entusiasmen är närmast obefintlig, förhoppningarna om genomgripande reformer likaså. För mindre än ett år sedan talade president Dilma om en strålande utveckling, i förra veckan hävdade hon att situationen inte är så mörk som oppositionen påstår. Presidenten föredrar att förtiga att alla siffror talar om en allvarlig ekonomisk tillbakagång.

Den brasilianska politiken är svår att förstå. De politiska partiernas program är vaga. Den sittande regeringen är baserad på en koalition av ett tiotal partier som sträcker sig från kommunister till partier långt ut på högerkanten. För att tillfredsställa koalitionspolitikernas ambitioner har presidenten tvingats inrätta 39 ministerier. Tvärpolitiska intressegrupper dominerar parlamentet. Störst och mäktigast är gruppen som kontrolleras av de nya protestantiska kyrkorna och stöds av 30 procent av parlaments-ledamöterna. Hittills har gruppen inte tagit några initiativ vad gäller hälsovård och utbildning eller den mot utbredda korruptionen.

Jag skriver detta en onsdagseftermiddag i augusti. För en stund sedan avbröts radiosändningarna med nyheten att en av oppositionens båda presidentkandidater omkommit i en flygolycka. Plötsligt kastas den politiska situationen om som tärningar i ett spel, och vars utgång är oviss.

Förra veckan publicerades en undersökning där brasilianare fått ge sin uppfattning om vad de anser vara landets största problem. Det ökande våldet och den katastrofala hälsovården hamnar, inte oväntat, i topp jämte bekymmer över en försvagad ekonomi. Långt ner på listan hamnar frågan om utbildning. Och ändå kan det inte vara en hemlighet ens för den medelklass som har sina barn i privatskolor att det allmänna undervisningssystemet ständigt hamnar efter när det gäller kvaliteten.

Jag satt i söndags och pratade med Demetilde, som just pensionerats efter 25 år som folkskollärare i en förortskommun. Hon berättar om lärare som älskar sitt arbete och som ger allt för att hjälpa elever att upptäcka undervisningens möjligheter, men också om låga löner, om hopplöst stora elevgrupper, dåligt undervisningsmaterial och ständiga nedskärningar. "För tio år sedan kunde vi fortfarande räkna med lärare för idrott, musik och engelska.

Autogiro – gör det enkelt för Dig, skapar trygghet för oss!

De ämnena var de första som ströks när skolorna tvingades till besparingar. Studiebesök, läxhjälp, utflykter – allt har dragits in. Eleverna vantrivs, lärarna blir alltmer uppgivna. Men i valpropagandan och vid internationella konferenser redovisar regeringen strålande resultat eftersom allt fler elever snabbutbildas genom stencilmaterial som de kan sitta och fylla i hemma. Vad blir det för kunskaper av det?" Demetilde har rätt. Folkutbildningen är Brasiliens ödesfråga och de flesta av landets kolossala problem kan härledas till skriande brister och orättvisor i utbildningssystemet.

Utbildning står i centrum för Abrigos verksamhet. Vi får ständigt bekräftelse på att skolutbildning och yrkeskurser är vägen till bättre arbete, ekonomisk självständighet och trygghet. Kvinnor med kunskap har möjligheter att välja, att påverka, att protestera och att forma samhället. Tack för att Du delar vår vision och genom Din gåva gör vårt arbete möjligt! I höstens rundbrev får Du tal del av några abrigokvinnors tankar kring utbildning. Jag hoppas att de ger Dig en uppfattning om hur mycket långsiktigt arbete och långsiktigt givande betyder för att forma

självständiga kvinnor och för att genom dem att förändra framtiden.

Rio de Janeiro, den 12 september 2014

med många hälsningar

Stefan Martinsson
Direktor

Abrigos arbete stöds av:

Föredrag hösten 2014

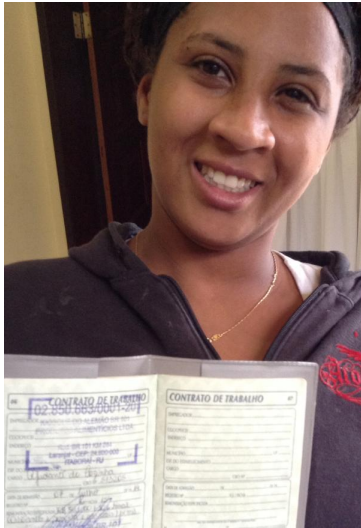
- 5 okt. Gävle, Heliga trefaldighets kyrka och församlingshem kl.11.00
 - 6 okt. Gävle, Lions club, Vågskrivargatan 4, kl. 18.30
 - 11 okt. Östra Torsås, Församlingshemmet, kl. 14.00
 - 14 okt. Sigtuna, Prästgården, kl. 19.00
 - 16 okt. Göteborg, Gamlestadens medborgarhus, Brahegatan 11, kl. 14.00
 - 19 okt. Dalum, Församlingshemmet, kl. 15.00
 - 21 okt. Ljung, Gäsenegården, kl. 14.00
 - 26 okt. Göteborg, Vasakyrkan, kl. 11.00
- Besök vår hemsida för uppdaterat schema.

Vill Din församling eller förening ha besök? Kontakta oss på info@abrigo.se.

Röster från framtiden

Det är en tidig eftermiddag på Abrigo – dagens tystaste timme, den mellan ett och två. Lunchen är avklarad, efterföljande disk och städning likaså. På förskolan sover ungarna middag i den fina sovsalen, som är alldeles nyrenoverad. De äldre barnen har ännu inte kommit hem från sina skolor och deras mammor läser läxor, vilar eller sitter och pratar på någon av bänkarna i parken. Plötsligt bryts tystnaden av glada tjut, följda av ett högljutt samtal. Genom fönstret ser jag hur allt fler kvinnor samlas, och när jag går ut för att få höra vad som hänt möts jag av en stor kram. Det är Amanda som kommit på besök!

Amanda lämnade Abrigo för några månader sedan, och nu är hon tillbaka för att med triumf visa

upp sin arbetsbok; efter tre månaders provtjänstgöring har hon fått fast jobb och därmed rätt till minimilön, sjukförsäkring, arbetslöshetsstöd och framförallt trygghet. Hon trivs med jobbet som köksbiträde på en av de dygnet-runt-öppna restaurangerna efter motorvägen mot Rio, trots att det tar en timme att ta sig dit. Bra arbetskamrater och en uppmuntrande chef har hjälpt henne att snabbt komma in i rutinerna. Men hur gör du med Gabriella, hon är väl bara åtta månader gammal? Hur har du ordnat med barnpassning åt henne? frågar Viviane.

Jo, nu skall ni få höra jag har slagit mig ihop med Thaís och vi har hyrt ett rum i en huslänga borta i Tanguá. Ingen drömbostad, precis, fortsätter Amanda, det är bara ett enda rum, och delat kök, men det finns dusch och toalett, och så har vi fått ta över en spis och ett gammalt kylskåp. Hyran är 400 reais (1200 kronor), och då tillkommer el, men jag hoppas att vi skall kunna få det att gå ihop nu när jag fått fast inkomst.

Också 17-åriga Thaís har bott på på Abrigo och här föddes den andra av hennes två döttrar. Efter två år fick hon lämna oss, för längre än så får ingen stanna på en institution, det säger lagen, som däremot inte har något att säga om vart minderåriga mammor sedan skall ta vägen. Men nu känns det bra att veta, att hon och hennes flickor har en bostad. Thaís är hemma och tar hand om barnen medan Amanda arbetar, men hon hoppas att snart kunna återuppta sina studier. Det finns en kvällsskola i närheten som erbjuder kurser med ett läsår per termin. Amanda hoppas att barnen skall få plats på ett av kommunens daghem, men kön är lång.

Eftersom Thaís saknar arbete och är ensamstående med två barn har hon rätt till ett familjebidrag på drygt 600 kronor per månad. Amanda får inget barnbidrag eftersom hon har en fast lön, en garanterad minimilön. Jag tjänar 724 reais (2.180 kronor) i månaden, berättar hon stolt. Det blir ungefär 100 kronor per arbetsdag. Jag tjänade mycket mer som städerska, invänder Claudia, ända upp till 100 reais (300 kronor) per dag, nästan tre gånger så mycket som du.

Visst, säger Juliana, som om några månader är färdig med sin utbildning som svetsare med goda förhoppningar om fast anställning, men då hade du ingen trygghet alls. Du hade bara arbete de dagar man behövde dig. Du fick ingen sjukersättning och du visste inte från den ena dagen till den andra om du hade jobb.

Och så fick du väl själv betala dina resor till arbetet? tillägger Dayane. Jo, medger Claudia, och

när familjen jag arbetade hos åkte på semester blev jag utan lön en hel månad och samma sak hände när det var strejk på bussbolagen och jag inte kunde ta mig till arbetet.

Och du hade ingen chans att få barnledighet. Alla tystnar och tittar på Amanda. Nej, skrattar hon, jag är inte med barn. Men om jag en gång i en avlägsen framtid skulle vilja ha ett barn till, ja, då får jag faktiskt två månaders betald ledighet. Och de har inte rätt att avskeda den som blivit gravid, så jag har ett arbete att återvända till.

Under tiden har Geisiane dykt upp. Hon har just slutat för dagen och är på väg från sitt arbete som kassörska i en livsmedelsaffär för att hämta sin son Viktor på Abrigos förskola. Nu kastar hon sig glatt in i diskussionen. En av mina arbetskamrater blev påkörd av en bil och blev borta från arbetet i över två månader. Hon och hennes barn hade inte klarat sig om de inte fått sjukersättning.

Idag kan ingen få ett vettigt jobb som inte har åtminstone grundskoleexamen, säger Laís. Hon vet av bitter erfarenhet, den eftertraktade kursen som maskintekniker kunde hon inte komma in på

eftersom det fattades henne ett läsår. Det fick istället bli en kurs som bagare. Det är hon nöjd med. Parallellt med yrkeskursen läser hon nu in sista årskursen och har bara två månader kvar, sedan skall hon med betyg från skola och yrkeskurser ut i arbetslivet. Hon har redan fått ett erbjudande från en pizzeria i en småstad några timmars väg från Abrigo. Det är en väninna från

ett av de många barnhem och institutioner som hon passerat som förmedlat kontakten och dessutom erbjudit henne att dela bostad till dess hon finner något eget för sig och de tre barnen.

Det finns ett bra utbud av kurser och Abrigo kan ordna stipendier när kostnaderna är höga, men inträdeskravet har skärpts, betyg från avslutad grundskola är minimikravet. Nykomlingen Patricia är optimistisk, på en termin skall hon kunna avsluta sina studier och sedan vill hon utbilda sig inom det område hon tidigare jobbat inom – hon har arbetat i en firma som lägger golv och sätter upp kakel. För några veckor sedan kom hon till Abrigo med sin son, som är fem månader. Hon bröt upp från sin man efter flera år av misshandel och fick hjälp av en kvinnojour att ta sig till Abrigo. Hon bor nu hos oss under skyddad identitet. Hon vet att mannen letar efter henne, men tror att han kommer att ge upp så fort han hittar en annan kvinna. Vet ni varför han slog mig? Han var svartsjuk! Inte på andra män, utan på att jag hade arbete på byggen, medan han aldrig lyckades behålla ett enda jobb. På dagarna jobbade jag med män som respekterade mig, på kvällarna kom jag hem till en man som slog mig. Han ville att jag skulle stanna hemma när vårt barn föddes. Jag frågade honom vad vi skulle leva av. Då slog han mig och jag gick. Nu vill jag klara mig själv, studera och utbilda mig.

Också Marceli studerar men känner sig ofta uppgiven. Hon suckar och sitter och snurrar på några klossar med bokstäver, som hon försöker sätta ihop till ord. Hon kom till Abrigo som analfabet, och vägen in i samhället känns ibland hopplöst lång. Tror ni att jag är dum? frågar hon och tittar sig omkring. Det är du inte alls försäkrar de övriga, men du har ju aldrig gått i skola förut. När du kom till Abrigo hade du knappt ens sovit i en säng tidigare, och pratade bara om att återvända till livet på gatan. Det gör du inte längre, och det är ett framsteg, säger Patricia. Det går så långsamt framåt, och jag vill ha något att arbeta med. Tror ni inte de skulle kunna

ordna en praktikplats åt mig? Drömmen är att få arbeta på en plantskola, och lära sig hur man odlar.

Thayane drömmer om ett jobb inom vården. En kurs som sjukvårdsbiträde hägrar, men också hon måste komplettera sina studier, och med fyra barn i åldern sex månader till fem år kan det ibland vara svårt att få tiden att räcka till. Också i hennes liv finns ett dramatiskt uppbrott från en våldsam man, pappan till de fyra barnen. Flera gånger tidigare har hon försökt ge sig iväg, men återvänt. Den här gången kommer det inte att ske, hon är mycket bestämd på den punkten. Aldrig mer. Dessutom har mannen funnit en ny kvinna, så han låter nog Thayane vara i fred. Han vet var hon och barnen finns, men har aldrig sökt upp dem. Bäst så, han är ett i banditvärlden inte alldeles obekant namn, säljer droger. Jag är glad över att äntligen vara fri från honom, säger hon.

Vad kallas sådana där som hjälper barn som far illa? frågar Viviane plötsligt. Socionom, föreslår Juliana. Men då måste du söka till universitet. Oj, säger Viviane som kämpar med 4:e klassen i grundskolan, då är det inget för mig. Men du kanske kan få en praktikplats på barnavårdsnämnden och bli assistent, tröstar Cleuza. Viviane vet av egen erfarenhet hur det är att vara barn och fara illa, att vara övergiven och gå hungrig och få stryk. Hon skulle kunna utträtta mycket för andra barn.

Dayane har kommit ett stycke längre i sina studier och har satt sitt mål högt; juridik, familjerätt. De gånger jag har varit kallad till domstolen har det bara varit manliga domare och åklagare, män från överklassen, som har behandlat mig som om jag inte varit närvarande, ställt frågor om mig och inte till mig. Vi måste få in fler kvinnor i domstolarna, och kvinnor som vet hur det är ute i kåkstäderna, och som vet vad det innebär att bli lämnad ensam med småbarn när männen bara sticker och håller sig undan från underhåll. En livlig diskussion bryter ut. Många har

liknande erfarenheter och berättar om timmar de tillbringat i domstolskorridorer i väntan på domare som inte dyker upp, uppskjutna rättegångar, processer som mal alldeles för långsamt för dem som varken har medel eller tid att vänta.

Har ni tänkt på, att vi sitter här och pratar om gymnasium och yrkesskolor och fasta jobb, som något alldeles självklart, säger plötsligt Paula. Och ändå har ingen enda av oss en mamma som gått mer än tre år i skola, eller som ens drömt om fast arbete.

Ja, säger Juliana, och tar upp sin son Arthur i knät. Och våra barn kommer att se det som något alldeles självklart att studera vid universitet och högskolor.

Och vi sitter tysta en stund. Sedan hör vi glada röster från ungarna som återvänder från skolan. Framtidens röster med hopp om förändring och rättvisa.

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 Bankgiro 904 – 0452

info@abrigo.se

| www.abrigo.se

| facebook.com/AbrigoRainhaSilvia

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL

Anmälan sänds till:
Abrigo
Pontus Wiknersgatan 2
411 32 Göteborg

Autogiro

Undertecknad godkänner att Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Silvia den 29e varje månad drar _____ kr från mitt konto.

Fullständigt namn _____

Personnummer _____

Adress _____

Bank _____

Clearingnummer _____

Bankkontonummer _____

E-post (valfritt) _____

Ev. Abrigo-ID _____

Ort och datum

Underskrift

Jag vill ha en bekräftelse på att anmälan mottagits och ett besked om när första dragning kommer ske.